

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ

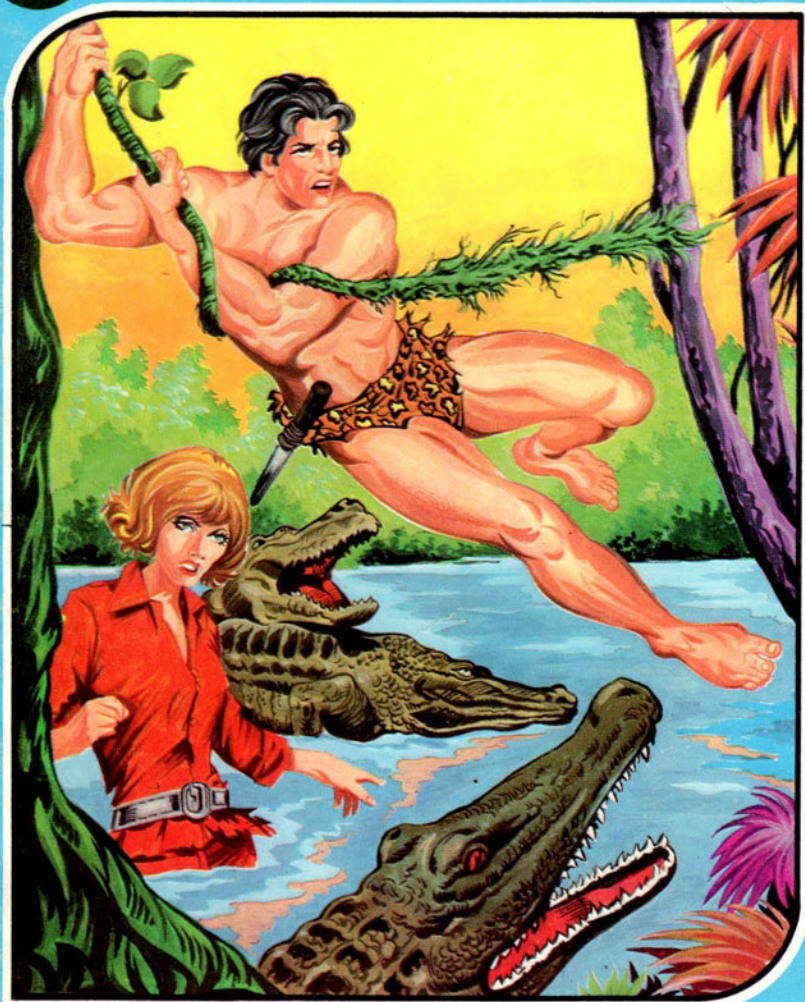
Ο ΗΡΩΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΝΙΚΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ

ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ

2

12 ΔΡΧ.

ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΩΝ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ
ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΕΣ
ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

Στά Δόντια τῶν Κροκοδείλων

ΕΚΔΟΤΙΚΕΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ
ΧΑΡ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ & ΣΙΑ Ο.Ε.
ΛΕΩΦ. ΚΗΦΙΣΣΟΥ 85 - ΑΙΓΑΛΕΩ
ΤΗΛ. 341503 - 3455276

ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ Νο 2
ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΕΣ
ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Α. ΑΒΑΓΙΑΝΟΥ

COPYRIGHT ©, Έκδοτικές Έπιχειρήσεις
ΧΑΡ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΙ ΣΙΑ, Ο.Ε.,
Athens, Greece, γιά όλο τόν κόσμo

Κάθε ΤΕΤΑΡΤΗ, ξανά κοντά σας,
οί θρυλικοί
ΓΚΑΟΥΡ καί ΤΑΡΖΑΝ

Σέ 32σέλιδα, πλούσια εικονογραφημένα τεύχη, πού τό καθένα θά περιέχει κι από μιά αὐτοτελή περιπέτεια.

Μήν ξεχνᾶτε:
κάθε ΤΕΤΑΡΤΗ
στά περίπτερα

ΤΟ ΞΩΤΙΚΟ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

- 'Αφέντες μου, θά τρελα-
θῶ!...

- Τί τρέχει, Πόκο;

- "Ένα λιοντάρι κουβεντιάζει
σάν άνθρωπος!

- Χά, χά, χά!... Χά, χά, χά!

.....

Βρισκόμαστε στή Ζούγκλα.
Είναι ένα παγωμένο, χειμωνιάτι-
κο σούρουπο...

Στό βάθος μιᾶς σκοτεινῆς
χαράδρας, φαντάζει θαμπά ένας
πρόχειρος καταυλισμός κυνη-
γῶν ἀγρίων θηρίων. Δυό μικρές
σκηνές ἀριστερά. Μιά ἄλλη,
μεγαλύτερη, δεξιά... Λίγο πιά
πέρα, τέσσερες μεγάλες κλοῦ-
βες γιά θηρία. Εἶναι γερά φτιαγ-
μένες ἀπό κορμούς καί κλαδιά
δέντρων.

Στήν πρώτη κλοῦβα βρίσκον-
ται αιχμάλωτες δυό λεοπαρδά-
λεις.

Στήν ἄλλη μιᾶ μαύρη ἀρκούδα.
Στήν τρίτη, ἕνας μεγαλόσωμος
γορίλας. Στήν τελευταία, δυό
τεράστιοι πύθωνες. "Όλα πια-
σμένα σέ παγίδες.

Στίς δυό μικρότερες σκηνές
μένουν οἱ κυνηγοί: ὁ Μπόρ καί ὁ
Ντάρ.

Ἄ Ο Μπόρ εἶναι μόνος. Ἄ Ο
Ντάρ ἔχει μαζί του καί μιᾶ νέα
ὁμορφη γυναίκα. Τή Λούση.

Στήν ἄλλη, τή μεγαλύτερη
σκηνή, μένουν οἱ ἰθαγενεῖς
βοηθοί τους.

"Εξω ἀπό κάθε κλοῦβα βρι-
σκεται ἕνας μαύρος μέ τ' ὄπλο
στό χέρι. Φρουροῦν τά αιχμάλω-

τα θηρία. Οι άλλοι ιθαγενείς πίνουν κονιάκ στή μεγάλη σκηνή. Γελούν και κάνουν χοντροκομμένα χορατά ό ένας στόν άλλο.

Στή σκηνή του Ντάρ, βλέπουμε τώρα τούς δυό κυνηγούς. Κουβεντιάζουν καθισμένοι σέ κασόνια. Πίνουν κονιάκ και καπνίζουν πίπες. Σαραντάρηδες κι οι δυό, μεγαλόσωμοι κι άγριωποί. 'Ο Μπόρ μελαχρινός. 'Ο Ντάρ ξανθός.

'Ο Ντάρ φαίνεται άνήσυχος:

- 'Η Λούση, μурμουριζει,

Στή σκηνή του Ντάρ κάθονται οι δυό κυνηγοί.

βγήκε νά περπατήσει γύρω στόν καταυλισμό... Τέσσερες ώρες πέρασαν... Νύχτωσε κι άκόμα νά φανεί... Σίγουρα, κακό θά 'παθε... Τί λές, Μπόρ;

'Ο Μπόρ χασμουριέται:

- Ούφ... Μέ σκότισες μέ τή Λούση σου... Ξεποδιарιστήκαμε ψάχνοντας μιά ώρα για δαύτη... Τό πολύ-πολύ νά τήν άρπαξε καμιά λεοπαρδαλη... "Αν δέν ξαναγυρίσει θά πει πώς τήν έφαγε... Ούτε ή πρώτη θά 'ναι, ούτε ή τελευταία... "Ωχ, βρ' άδερφέ!... Μαράζι θά βάλουμε για μιά γυναίκα;

'Ο Ντάρ τόν κοιτάζει στά μάτια:

- Μπόρ... Με ζηλεύεις για τή Λούση... Θέλεις νά χαθεί. Θέλεις νά μείνω κι εγώ μαγκούφης σάν και σένα...

'Ο Μπόρ χαμηλώνει τά μάτια του.

Γιά κάμποση ώρα οι δυό άντρες μένουν σιωπηλοί.

'Απ' τό νοϋ τους ξαναπρνάει ζωντανή ή ιστορία τους:

.....
Φίλοι στενοί από μικρά παιδιά. Γεννήθηκαν στήν 'Αμερική. 'Αλκοολικοί γονείς τούς έφεραν στόν κόσμο. Μεγάλωσαν στή φτώχεια και στή διαφθορά... Μοιραία, πήραν τόν κακό δρόμο. Γίναν κλέφτες, λαθρέμποροι ναρκωτικών, ληστές, δολοφόνοι.

Πάντα όμως μαζί. Φίλοι και συνεργάτες άχώριστοι... "Ηξε-

ραν νά μοιράζονται τίμια καθετί πού κέρδιζαν άτιμα.

Πρίν τρία χρόνια είχαν κάνει μιά δολοφονία στήν πατρίδα τους. Ή Αστυνομία κατάφερε νά τούς πιάσει. Τό Δικαστήριο τούς καταδίκασε σέ ισόβια καταναγκαστικά έργα.

Στάθηκαν όμως τυχεροί. Μπόρεσαν νά δραπετεύσουν άπ' τή φυλακή.

Έτσι, γιά νά μήν τούς ξαναπιάσουν, αύτοεξορίστηκαν στά παρθένα δάση τής Ζούγκλας.

Φεύγοντας, πήραν μαζί τους και τή Λούση. Ήταν ή άχώριστη φίλη του Ντάρ. Διεφθαρμένη, κακιά και καταχθόνια γυναίκα.

Άκολούθησε τόν Ντάρ όχι γιαντί τόν άγαπούσε. Μά γιαντί, φτάνοντας στή Ζούγκλα, είχε τήν έλπίδα πώς θα πραγματοποιούσε τό μεγάλο της όνειρο. Νά συναντήσει, δηλαδή, τόν Ταρζάν, και νά γίνει συντρόφισά του.

Έτσι, οί δυό φίλοι γίανν κυνηγοί άγριων θηριών.

Τά πουλούσαν σέ μεγάλα ιπποδρόμια και θησαύριζαν.

Στήν άρχή, βέβαια, δέν είχαν ιδέα άπ' τή δουλειά αύτή. Μά, σιγά-σιγά, κατάφεραν νά έπινοήσουν έξυπνες παγίδες. Και τ' άγρια θηρία έπεφταν άνύποπτα μέσα.

.....
Τίς σκέψεις τους αύτές έρχεται νά ξαφνιάσει ό Πόκο.

Είανν ένας νεαρός μαύρος Πυγμαίος, μέ πολύ άστεία έμφάνιση: Κοντός, άδύνατος, μέ τεράστιο κεφάλι, γουρλωμένα μάτια, φουσκωτή κοιλιά κι άπείραντες πατούσες. Κουτός κι άφάνταστα φοβισιάρης!

Μπαίνει τρέχοντας κι άλαφιασμένος στή σκηνή.

Τρέμει σύγκορμος.

– Άφέντες μου, θά τρελαθώ, τούς λέει.

– Τί τρέχει, Πόκο;

– Ένα λιοντάρι κουβεντιάζει σάν άνθρωπος!

Ό Μπάρ και ό Ντάρ δέν μπορούν νά μή γελάσουν.

Μά ό Πόκο έπιμένει:

– Άφέντες μου, θά τρελαθώ. Λέει ό Πόκο.

- Είχα βγει έξω απ' τη χαράδρα. Ήψαχνα γιά τή χαμένη κυρία. Σέ μιά στιγμή, βλέπω μπροστά μου τό μεγάλο λιοντάρι. Τρόμαξα πολύ! Γυρίζω νά φύγω... Μά δέν μπορώ. Τό λιοντάρι άρπάζει τό χέρι μου καί μέ σταματάει. - «Ποιός είσαι, μου λέει, καί τί ζητάς εδώ;» - «Μέ λένε Πόκο, του λέω. Ψάχνω νά βρω τήν κυρά μου, πού χάθηκε».

»Τότε τό λιοντάρι μου λέει:

- Σύρε, νά πείς στ' άφεντικά σου νά μαζέψουν γρήγορα τά πράματά τους. Νά φύγουν απ' τή Ζούγκλα. Καί νά μήν ξαναγυρίσουν ποτέ».

- Είσαι πολύ βλάκας, μουρμουρίζει ο Μπόρ. Πάψε γιατί βαρεθήκαμε νά σ' άκούμε.

- Πήγαινε στή σκηνή νά κοιμηθείς, συμπληρώνει ο Ντάρ. Κι άλλοτε, νά μή λές τέτοιες κουταμάρες.

Ό Πόκο γυρίζει νά φύγει μουρμουρίζοντας:

- Καί στους άλλους πού τό είπα, δέ μέ πιστεύουν. Κι όμως, είναι άλήθεια.

Τήν ίδια όμως στιγμή, ένας τρομερός βρυχηθμός λιονταριού ακούγεται.

Οί δυό κυνηγοί άπομένουν τώρα βουβοί κι άκίνητοι.

- Δέ σās τά έλεγα έγώ; ψιθυρίζει ο Πόκο.

Ό Μπόρ κι ο Ντάρ άρπάζουν

Ό Μπόρ κι ο Ντάρ άρπάζουν τά όπλα στά χέρια τους.

τά όπλα στά χέρια τους. Βγαίνουν γρήγορα έξω απ' τή σκηνή.

Ό Πόκο μένει μέσα. Μαζεύεται τρέμοντας σέ κάποια γωνιά. Κουκουλώνεται μέ μιά κουβέρτα. Έτσι, τό λιοντάρι δέ θά τόν βρεί νά τόν φάει.

Τώρα τό σκοτάδι τής νύχτας έχει άπλωθεί στή Ζούγκλα.

Οί φρουροί ίθαγενείς, άκούνε τό βρυχηθμό του λιονταριού κοντά τους. Θυμούνται τά λόγια του Πόκο...

Νιώθουν μεγάλη τρομάρα. Παρατάνε τίσ θέσεις τους. Τρέχουν φεύγοντας νά σωθούν.

Ό πανικός μεταδίνεται καί στους άλλους ίθαγενείς. Σ' αυτούς πού βρίσκονται στή μεγάλη σκηνή. Κι εκείνοι τό βάζουν στά πόδια. Άκολουθούν στό φευγιο τους άλλους.

Ό Μπόρ κι ο Ντάρ φωνάζουν. Ζητάνε να τους ξαναγυρίσουν πίσω. Μά οί μαυροί φεύγουν κι άκόμα φεύγουν.

Σέ μιά στιγμή, οί κυνηγοί, βλέπουν στο σκοτάδι τή σιλουέτα του λιονταριού. Βρίσκεται κοντά στα κλουβιά των αιχμάλωτων θηρίων.

Σηκώνουν τά όπλα τους και σκοπεύουν. Δέν προφταίνουν όμως νά πυροβολήσουν.

Ξαφνικά, ένα-ένα τά κλουβιά ανοίγουν. Τά σκλαβωμένα θηρία ξεχύνονται μανιασμένα έξω. Ούρλιάζουν άπαισια.

Τρομαγμένοι οί δύο κυνηγοί, πετούν τά όπλα τους.

Σκαρφαλώνουν γρήγορα πάνω σ' ένα μικρό κοντινό δέντρο. Έτσι μόνο θά σωθούν.

Τήν ίδια στιγμή, ένας άπ' τούς

δύο τεράστιους πύθωνες τρυπώνει στή σκηνή πού βρίσκεται ό Πόκο.

Ό δειλός ιθαγενής πετάει τήν κουβέρτα πού τον σκεπάζει. Στριγγλίζοντας, τό βάζει στα πόδια.

– Βοήθεια!... Βοήθεια!...

Ό Μπόρ κι ό Ντάρ ψηλά άπ' τό δέντρο πού βρίσκονται, βλέπουν πάλι τή σιλουέτα του λιονταριού.

Τώρα, έρχεται άργά προς τό μέρος τους.

Όπλα δέν έχουν νά τό χτυπήσουν.

Τό λιοντάρι φτάνει κάτω άπ' τό μικρό δέντρο πού 'χουν

Τό λιοντάρι φτάνει κάτω άπ' τό μικρό δέντρο πού 'χουν σκαρφαλώσει.

σκαρφαλώσει. Βγάζει πάλι έναν τρομερό βρυχηθμό.

‘Ο Μπόρ συλλογιέται:

– Σίγουρα τό θεριό θά κόψει μέ τά δόντια του τό λεπτό κορμό του δέντρου. Θά μᾶς ρίξει κάτω καί θά μᾶς κατασπαράξει. Κι οἱ δύο δέν μπορούμε νά σωθοῦμε... Ἄς σωθεῖ λοιπόν ὁ ἕνας.

Καί χωρίς νά χάσει στιγμή δίνει μιά ἀπότομη σπρωξιά στό σύντροφό του. Πετάει κάτω τόν Ντάρ. Ἔτσι, τό λιοντάρι θά χορτάσει μ’ αὐτόν καί θά φύγει.

Πλάι στόν Ταρζάν παραστέκει ἡ μικρή μαιμούδιτσα Βάτ.

Τί παράξενο, ὅμως!... Τό λιοντάρι δέ χύνεται νά κατασπαράξει τόν ἀνθρώπο πού ἔπεσε μέσα στό στόμα του. Τόν κοιτάζει μόνο γιά λίγο. Κάνει μεταβολή καί φεύγει.

‘Ο Ντάρ ἀρπάζει ἕνα ἀπ’ τά δύο ὄπλα πού βρίσκονται κάτω ἀπ’ τό δέντρο. Σκοπεύει τό λιοντάρι πού φεύγει. Πυροβολεῖ...

Παράξενο, πονεμένο βογκητό βγαίνει ἀπ’ τά στήθια τοῦ θεριοῦ. Τό λιοντάρι σηκώνεται στά πιασινά του ποδάρια... Κι ἔτσι ὀρθό, ἀρχίζει νά τρέχει τρικλίζοντας. Ἀνεβαίνει τή χαράδρα.

Σέ λίγες στιγμές, ἡ σιλουέτα του χάνεται στό σκοτάδι τῆς χειμωνιάτικης νύχτας.

‘Ο Μπόρ πάνω ἀπ’ τό δέντρο κι ὁ Ντάρ κάτω ἀπ’ αὐτό, κοιτάζουν κατάπληκτοι. Τό λιοντάρι προχωρεῖ ὀρθό.

– Κάποιο ξωτικό τῆς Ζούγκλας θά ναι, συλλογιούνται καθένας χωριστά.

Γρήγορα, ὅμως, ὁ Ντάρ συνέρχεται. Σηκώνει τ’ ὄπλο του κατά τό δέντρο καί σκοπεύει τόν Μπόρ. Ταυτόχρονα, τοῦ φωνάζει:

– Δολοφόνε, ἦρθε ἡ σειρά σου!... Μέ πέταξες στά δόντια τοῦ λιονταριοῦ γιά νά μείνει δική σου ἡ Λούση. Πέθανε λοιπόν τώρα!

‘Ο Μπόρ κάνει νά δικαιολογηθεῖ. Ἡ ἀγωνία πνίγει τή φωνή

του στό λαρύγγι...

Μά τή στιγμή πού ό Ντάρ είναι έτοιμος νά τραβήξει τή σκανδάλη, χαρούμενες γυναικείες φωνές άκούγονται λίγο πιό πέρα.

- Μπόρ... Ντάρ.. έγώ είμαι, ή Λούση!...

Ο ΤΑΡΖΑΝ ΕΤΟΙΜΟΘΑΝΑΤΟΣ

Ό Ταρζάν, τραυματισμένος από σφαίρα στήν πλάτη, άνασαινει βαριά. Ξαπλωμένος στή σπηλιά του ψήνεται στόν πυρετό.

Πλάι του, παραστέκει μέ συμπόνια, ή πιστή του μαιμουδίτσα Βάτ. Τά ματάκια της είναι βουρκωμένα γιά τήν κατάσταση τού άφέντη της.

Βρέχει τό μέτωπό του μέ δροσερό νερό... Κάθε τόσο ρίχνει ξύλα στό πρωτόγονο τζάκι πού βρίσκεται πλάι. Σκαλίζει τή φωτιά κι άναστενάζει. Σέ μιά στιγμή, ό Ταρζάν κάτι τής λέει σέ παράξενη διάλεκτο.

Ή μαιμού τ' άκούει. Μένει όμως στή θέση σας, συλλογιμένη.

Ό άρχοντας τής Ζούγκλας έπαναλαμβάνει πιό έντονα τώρα αυτό πού τής είπε.

Τέλος, ή Βάτ σηκώνεται. Βγαίνει άπ' τή σπηλιά. "Υστερα, τρέχοντας, χάνεται στό βαθύ σκοτάδι τής νύχτας.

Μόνος τώρα ό Ταρζάν, άνα-

Ρίχνει στους γυμνούς ώμους του τό τομάρι τού λιονταριού.

σαινει βαριά. Μοιάζει σάν έτοιμοθάνατος.

Στό θολωμένο μυαλό του Ξαναπερνά όλοζώντανη ή τραγική περιπέτεια πού είχε τή νύχτα αυτή:

Άπό μέρες ήξερε πώς λευκοί κυνηγοί είχαν φτάσει κάπου στήν παρθένα περιοχή του. Μέ βοηθούς μαύρους ίθαγενείς, έστηναν παγίδες κι αίχμαλώτιζαν τ' άγρια θηριά...

Ὁ Ταρζάν πρέπει νά σώσει τά θηρία καί νά διώξει τούς κυνηγούς. Ἀλλιῶς, ὁ πρωτόγονος θρόνος πού ἔχει στήσει στή Ζούγκλα, κινδυνεύει.

Ἔτσι, πρωί-πρωί, παίρνει τή μεγάλη ἀπόφαση. Στή σπηλιά του βρίσκεται ἕνα μεγάλο τομάρι λιονταριοῦ. Τό ρίχνει στούς γυμνοῦς ὤμους του. Παίρνει τό δίκιοπο μαχαίρι καί ξεκινάει.

Ἡ Βάτ μένει στή σπηλιά.

.....

Πρωί ξεκίνησε ὁ Ταρζάν. Μά μόνο κατά τό σούρουπο βρῆκε τόν καταυλισμό τῶν λευκῶν κυνηγῶν. Βρίσκονταν στό βάθος μιᾶς μεγάλης χαράδρας.

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας κρύβεται ὀλόκληρος μέσα στό δῆρμα τοῦ λιονταριοῦ... Ἔτσι, περπατώντας μέ τά τέσσερα, πλησιάζει τόν καταυλισμό.

Ξαφνικά, ἕνας μαῦρος, ἀστεῖος καί δειλός, βρίσκεται μπροστά του. Ὁ Ταρζάν θέλει νά ἐκμεταλλευτεῖ τή δεισιδαιμονία τῶν ἰθαγενῶν. Συγκρατεῖ τό μαῦρο πού θέλει νά τό βάλει στά πόδια. Καί τοῦ μιλάει μ' ἀνθρώπινη λαλιά. Εἶναι βέβαιος πώς θά σπείρει τόν πανικό καί στούς ἄλλους.

Σέ λίγο, βγάζει ἕναν τρομερό βρυχηθμό σάν πραγματικό λιοντάρι.

Οἱ ἰθαγενεῖς τό βάζουν στά πόδια.

Ὁ Ταρζάν πλησιάζει τώρα

ἀνενόχλητος τά κλουβιά.

Ἀνοίγει γρήγορα τῖς ἀμπάρες. Λευτερώνει τά θηρία πού ναι μέσα.

Τήν ἴδια στιγμή βλέπει τούς λευκοῦς κυνηγούς νά πετοῦν τά ὄπλα τους. Σκαρφαλώνουν σ' ἕνα μικρό δέντρο γιά νά σωθοῦν.

Ὁ Ταρζάν θέλει νά τούς τρομοκρατήσει. Πλησιάζει καί βρυχιέται γιά δευτέρη φορά.

Ξαφνικά, ἕνας ἀπ' τούς δύο λευκοῦς πέφτει κάτω ἀπ' τά κλαδιά.

Ὁ βασιλιάς τῆς Ζούγκλας γυρίζει νά φύγει. Ἀπό τόσο κοντά, ὁ λευκός θά διακρίνει πώς δέν εἶναι ἀληθινό λιοντάρι.

Ὁ κυνηγός ὅμως πυροβολεῖ. Ἡ σφαῖρα περνáει πέρα γιά πέρα τῆ δεξιά ὠμοπλάτη του.

Ὁ Ταρζάν σηκώνεται ὀρθός. Φεύγει γιά νά σωθεῖ. Πονáει φριχτά. Τό αἷμα τρέχει βρῦση ἀπ' τήν πληγή. Σφίγγει τήν καρδιά του καί προχωρεῖ. Τέλος, καταφέρνει νά φτάσει στή σπηλιά του. Σωριάζεται κάτω σχεδόν ἀνίσθητος. Εἶναι σέ κακά χάλια.

Στήν ἀγωνία του, θυμáται τῆ Ζάιλα.

Εἶναι ἡ μαῦρη κόρη τοῦ ἀρχηγοῦ μιᾶς γειτονικῆς φυλῆς πού τήν ἔσωσε κάποτε ἀπό μεγάλο κίνδυνο. Ἐνας γιγαντώσωμος γορίλας τήν εἶχε ἀρπάξει κι ἔτρεχε νά τή φέρει στή φωλιά του. Θά τήν ἔκανε γυναῖκα του.

Ὁ Ταρζάν, δύο ὀλόκληρες

ῶρες πάλεψε μέ τό ἐξαγριωμένο θεριό. Τέλος, καταφέρνει νά καρφώσει τό μαχαίρι του στήν καρδιά τοῦ ἀπαγωγέα.

Ἔτσι γνωρίστηκαν.

Ἀπό τότε, ἡ Ζάιλα ἐβρισκε τρόπο νά φεύγει κρυφά τίς νύχτες ἀπ' τό χορταρένιο παλάτι τοῦ πατέρα της. Ἐφτανε, ὕστερα, μέ κίνδυνο τῆς ζωῆς της, στή σπηλιά τοῦ Ταρζάν.

Ὁ Ταρζάν ἀγαπάει πολύ τή Ζάιλα. Καί μέ χίλια λιοντάρια μπορεῖ νά παλέψει γιά χάρη της.

Τώρα νιώθει τό χάρο νά πλησιάζει. Ἄθελα, ὁ νοῦς του πετάει σ' αὐτήν.

– Ἴσως μέ τά βότανα πού ξέρει, νά μέ σώσει, συλλογιέται.

Καί λέει μέ τήν παράξενη γλώσσα στή μαίμου του:

– Πήγαινε στή Ζάιλα καί φέρ' τήν γρήγορα ἐδῶ.

Ἡ Βάτ, ὅπως εἶπαμε, τ' ἀκούει. Δέν κουνιέται ὁμως ἀπ' τή θέση της.

Ζηλεύει τήν ὁμορφη μαύρη. Καταλαβαίνει πῶς ὁ Ταρζάν τήν ἀγαπάει περισσότερο ἀπ' αὐτήν. Τέλος, βλέπει τήν ἐπιμονή του καί ξεκινάει. Τρέχει νά τή βρεῖ καί νά τή φέρει στόν ἀγαπημένο της.

.....

Αὐτά ὅλα συλλογιέται ὁ Ταρζάν, ξαπλωμένος στά ξερά χορτάρια τοῦ σκοτεινοῦ παλατιοῦ του.

Πλησιάζει τόν Ταρζάν καί κάτι τοῦ λέει στή γλώσσα της.

Ὁ δυνατός πυρετός κάνει τό κορμί του νά καίει σάν ψωμί πού μόλις βγήκε ἀπ' τό φούρνο.

Η ΖΑΪΛΑ ΑΙΧΜΑΛΩΤΗ

Ξαφνικά, βήματα βιαστικά ἀκούει ἔξω ἀπ' τή σπηλιά του. Σέ λίγο, ἕνας νεαρός μαῦρος μπαίνει ἀλαφιασμένος σ' αὐτήν.

Εἶναι κοντός, ἀδύνατος, μέ τεράστιο κεφάλι καί φουσκωτή κοιλιά.

Ἀντικρίζει χωρίς νά τό περιμένει τόν Ταρζάν. Βγάζει μιά τρομαγμένη φωνή καί κάνει νά φύγει.

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας τόν ἀναγνωρίζει.

Εἶναι ὁ Πόκο. Εἶχε φύγει ἀπ' τόν καταυλισμό γιά νά σωθεῖ. Τυχαῖα, φαίνεται, βρήκε τή σπηλιά. Μπήκε ζητώντας ἄσυλο.

– Στάσου, Πόκο, τοῦ φωνάζει ὁ Ταρζάν.

Ὁ μαῦρος ἀκούει τ' ὄνομά του. Παίρνει κουράγιο. Κοντοστέκεται.

– Ποιός εἶσαι σὺ πού μιλάς σάν τό λιοντάρι; τόν ρωτάει.

– Ὁ Ταρζάν εἶμαι, τ' ἀποκρίνεται ἐκεῖνος.

– Ὁ Ταρζάν; κάνει σάν ἡχώ ὁ νέος.

Τ' ἀδύνατα ποδάρια του τρέμουν τώρα σάν καλάμια πού τά φυσάει ἄερας.

– Πές μου, πῶς βρέθηκες ἐδῶ; τόν ρωτάει ὁ Ταρζάν.

Πέφτει πάνω στό σύμπλεγμα γυναίκα καί φιδιού.

– Ἐφυγα γιά νά σωθῶ ἀπ' τά φίδια.

Ὁ Πόκο δέν προφταίνει νά τελειώσει τά λόγια του. Σάν ἀστραπή μπαίνει μέσα ἡ Βάτ.

Πλησιάζει τόν Ταρζάν, κάτι τοῦ λέει καί ξαναφεύγει τρέχοντας.

Ἐκεῖνος ταραάζεται. Τό κατακόκκινο ἀπ' τόν πυρετό πρόσωπό του γίνεται κίτρινο σάν τό χρυσάφι. Κάνει μιά ἀπεγνωσμένη προσπάθεια ν' ἀνασηκωθεῖ. Μά δέν τὰ καταφέρνει.

Μέ φωνή πού τρέμει ἀπ' τήν ταραχή, λέει στόν Πόκο.

– Θά σοῦ δώσω ὅ,τι μοῦ ζητήσεις. Κάνε μου μόνο μιά

χάρη. Τρέξε στον καταυλισμό σας. Κάνε τ' αδύνατα δυνατά να λευτερώσεις τη Ζάιλα.

- Ποιά είναι η Ζάιλα;

- Μιά μαύρη... Ή γυναίκα μου.

- Τι θά μου δώσεις για να πάω;

- "Ό,τι θελεις.

- Θέλω τό τομάρι του λιονταριού...

- Πάρ' το και τρέξε...

.....
"Έχει άρχίσει να ξημερώνει πιά.

"Ας αφήσουμε τώρα τον νεαρό ίθαγενή να τρέχει. Πρέπει να δούμε τί γίνηκε άπ' τή στιγμή που ή Βάτ έφυγε άπ' τή σπηλιά του Ταρζάν, για να φέρει κοντά του τή Ζάιλα.

Πηδώντας από δέντρο σε δέντρο, ή τετραπέρατη μαϊμουδίτσα, φτάνει στο πρωτόγονο χωριό τής γειτονικής φυλής. Άνάμεσα στίς άμέτρητες χορταρένιες καλύβες, ξεχωρίζει μία. Είναι πίο μεγάλη και πίο όμορφη άπ' τίς άλλες.

Ή Βάτ μπαίνει μέσα και ξυπνάει τήν κόρη του άρχηγού.

Ή Ζάιλα φαντάζεται πώς κάτι κακό θά συμβαίνει στον άγαπημένο της Ταρζάν. Παίρνει ένα μαχαίρι και τό κρεμάει στή ζώνη. "Υστερα, μαζί μέ τή Βάτ, παίρνει τό δρόμο για τή σπηλιά.

Ξαφνικά, καθώς προχωρούν, άκούνε σπαραχτικές γυναικείες

φωνές:

- Βοήθεια! Βοήθειααα!

Μιά άγνωστη γυναίκα κινδυνεύει.

Ή Ζάιλα σφίγγει τό μαχαίρι της και χύνεται προς τό μέρος π' άκούει τή φωνή.

Σέ λίγες στιγμές φτάνει εκεί. Είμαι σκοτάδι και δέν μπορεί να διακρίνει καλά. Ξεχωρίζει όμως μία λευκή γυναίκα πεσμένη κάτω να σπαρταράει. "Ενα τεράστιο μαύρο φιδι, κουλουριασμένο γύρω στο κορμί της, τή σφίγγει.

Ή Βάτ στριγγλίζει και δαγκώνει τήν ούρά του φιδιού. Ή Ζάιλα κάνει κάτι καλύτερο.

Πέφτει πάνω στο σύμπλεγμα γυναικας και φιδιού. Στ' άνοιχτό στόμα του θηρίου, καρφώνει τό δίκωπο μαχαίρι της.

"Ενα άπαίσιο βογκητό άκούγεται. "Υστερα, ένα δαιμονισμένο σφύριγμα. Τό μαχαίρι έχει κόψει τή ραχοκοκαλιά του φιδιού. Άκριβώς εκεί που ένώνεται τό κορμί μέ τό κεφάλι. Τό τέρας σπαρταράει για λίγο. "Υστερα μένει άκίνητο. Ή λευκή νιώθει τό σφίξιμο που τής κάνει τό κορμί του, να χαλαρώνει.

Ή μαύρη ξαναβάζει τό μαχαίρι στή ζώνη της.

Μέ τά χέρια τώρα τραβάει και ξετυλίγει τό νεκρό κορμί του φιδιού άπ' τό σώμα τής άγνωστης γυναικας.

‘Εκείνη γονατίζει μ’ εὐγνωμοσύνη. Τῆς φιλάει τὰ μαύρα γυμνά γόνατα καί τῆς λέει:

– Μοῦ ἴσωςες τῆ ζωῆ! Θά κάνω ὅ,τι μπορέσω γιά σένα. Πές μου, πῶς σέ λένε;

– Ζάιλα, ἀποκρίνεται ἡ μαύρη.

– Κι ἐμένα Λούση. Περιπλανήθηκα στή Ζούγκλα κι ἔχασα τὸ δρόμο. Θέλω νά γυρίσω στὸν καταυλισμὸ μας. Εἶμαστε κυνηγοί.

– Ποῦ βρίσκεται ὁ καταυλισμός σας;

– Στῆ μεγάλη χαράδρα. Μήπως ξέρεις νά μοῦ δεῖξεις τὸ δρόμο;

– Ξέρω, μουρμουρίζει ἡ Ζάιλα. Μά βιάζομαι πολὺ. Κάποιος ἄνθρωπος εἶναι ἄρρωστος. Ἡ μαϊμού ἦρθε νά μέ φωνάξει. Πρέπει νά προφτάσω.

Ἡ λευκὴ τρομάζει.

– Καί θά μ’ ἀφήσεις μόνη μου ἐδῶ; Σίγουρα κάποιο θεριὸ θά μέ σπαράξει. Πάμε μαζί στὸν καταυλισμὸ. Θά σοῦ κάνω πολλὰ ὀμορφα δῶρα. Φορέματα, χρυσὰ βραχιόλια. Ἐνα ρολοὶ νά βλέπεις τὴν ὥρα!

Ἐπειρασμός εἶναι μεγάλος γιὰ τῆ μαύρη.

– Πάμε, τῆς λέει. Μά θά φύγω ἀμέσως.

Ἐτσι, σέ λίγο φτάνουν στῆ χαράδρα.

Ἡ λευκὴ φωνάζει καθῶς πλησιάζουν:

– Μπόρ... Ντάρ... Ἐγὼ εἶμαι, ἡ

– Μπόρ... Ντάρ... Ἐγὼ εἶμαι, ἡ Λούση. Λούση.

Πρῶτος ὁ Ντάρ κι ὕστερα ὁ Μπόρ πλησιάζουν τίς δύο γυναῖκες.

Ἡ Λούση τοὺς ἐξηγεῖ πῶς εἶχε χαθεῖ. Τοὺς μιλάει γιὰ τὸ φίδι καί γιὰ τῆ μαύρη κοπέλα πού ἔχει μαζί τῆς.

Οἱ δύο ἄντρες, παραμερίζοντας τὸν καθγὰ τους, τῆς λένε κι αὐτοὶ γιὰ τὸ παράξενο λιοντάρι. Γιὰ τὰ ἄγρια θεριὰ πού λευτερώθηκαν. Γιὰ ὅλα ὅσα γίναν στὴν ἀπουσία τῆς. Κι οἱ τέσσερες τώρα προχωροῦν καί φτάνουν στῆ σκηνὴ τοῦ Μπόρ. Ἡ Βάτ τρέχει καί εἰδοποιεῖ τὸν Ταρζάν. Ἀμέσως ξαναγυρίζει στὸν καταυλισμὸ. Ἡ Λούση χαρίζει στῆ

Ζάιλα ένα παλιό φόρεμα, ένα βραχιόλι με πολύχρωμες χάντρες. "Ένα μικρό, ψεύτικο ρολογάκι.

Ἡ μαύρη τὰ σφίγγει στήν ἀγκαλιά της, τρελή ἀπό χαρά.

– Πῶς λένε τόν ἄνθρωπο πού κινδυνεύει καί πηγαίνεις νά σώσεις; τὴ ρωτάει ἡ Λούση.

– Ταρζάν, ἀποκρίνεται ἡ μαύρη.

– Ταρζάν! κάνουν ὅλοι, σάν νά τοὺς χτύπησε κεραυνός στό κεφάλι.

Καί πιά πολύ ἀπ' ὅλους ἡ Λούση.

Μένουν γιά λίγο σιωπηλοί.

Πρῶτος ὁ Ντάρ μουρμουρίζει:

– Βρίσκεται λοιπόν κοντά μας ὁ Ταρζάν; Τότε, αὐτός σίγουρα θά' στείλε τὸ λιοντάρι νά μᾶς καταστρέψει.

Ἡ Μπόρ κοιτάζει παράξενα τὴν ὁμορφὴ μαύρη.

– Θά μείνεις ἐδῶ, τῆς λέει. Δέ θά πᾶς πουθενά. Ἄν ὁ Ταρζάν κινδυνεύει, καταλύτερα νά ψοφήσει... Ἔτσι, θά ἡσυχάσουμε.

Γυρίζει ὕστερα στὸν Ντάρ, πού κι αὐτός κοιτάζει συνέχεια τὴν ὁμορφὴ μαύρη κοπέλα.

– Τὴ γυναίκα αὐτὴ θά τὴν κρατήσω ἐγώ, πού' μαι μονάχος. Ἐσύ ἔχεις τὴ Λούση.

Ἡ Μπόρ τόν κοιτάζει ἄγρια.

– Δικὴ μου εἶναι. Ἡ Λούση τὴν ἔφερε. Ἐσύ μ' ἔριξες ἀπ' τὸ δέντρο στό στόμα τοῦ λιοντα-

ριοῦ. Πάλι καλά πού δέ σέ σκότωσα.

– Ἡ μαύρη εἶναι δική μου, φωνάζει ὁ Μπόρ καί τραβᾶει τὸ μαχαίρι του.

– Ὅχι, δική μου, τοῦ Ξαναλέει ὁ Ντάρ, τραβώντας κι ἐκεῖνος τὸ δικό του.

Τὴν ἴδια στιγμή, ἡ Λούση λέει σιγά στ' αὐτὴ τοῦ Μπόρ:

– Εἶναι ὁμορφὴ ἡ μαύρη! Δέν πρέπει νά στήν πάρει ὁ Ντάρ.

Κι ἀμέσως, κάνοντας δύο βήματα ψιθυρίζει στ' αὐτὴ τοῦ Ντάρ.

– Ἐγὼ δέ ζηλεύω. Θά εἶσαι πού δειλὸς ἂν στήν πάρει ὁ Μπόρ.

Ἡ Μπόρ τὴν πετάει κάτω. Μ' ἓνα σογι-
νὶ τῆς δένει τὰ πόδια.

Τό λιοντάρι προχωρεί τώρα άργά και μπαινει στη σπηλιή.

Ἡ ἄμοιρη μαύρη ξεσπάει σέ λυγμούς.

– Θέλω νά φύγω. Πρέπει νά φτάσω γρήγορα στή σπηλιά τοῦ Ταρζάν.

Καί κάνει νά βγεῖ ἀπ’ τή σκηνή.

Μέ μιά σπρωξιά, ὁ Μπόρ τήν πετάει κάτω. Μ’ ἓνα σχοινί τῆς δένει τά πόδια.

Ἔστερα τρίζοντας ἀπαίσια τά δόντια του, λέει στόν Ντάρ.

– Ὅποιος ἀπ’ τούς δύο μας ζήσει, θά τήν πάρει.

Κι ἀμέσως, σφίγγοντας τό μαχαίρι του, χύνεται νά τόν κατασπαράξει.

Μά κι ὁ Ντάρ δέ μένει ἄπραγος. Μέ τό μαχαίρι του κι αὐτός, ζητάει νά τόν κάνει κομμάτια.

Μιά θανάσιμη πάλη ἀρχίζει τώρα ἀνάμεσα στους δύο ἄνδρες.

Ἡ Λούση βρίσκει τήν εὐκαιρία νά βγεῖ ἀπ’ τή σκηνή.

Σέ λίγα μέτρα βρίσκεται ἡ ἄλλη σκηνή τοῦ Ντάρ. Μπαίνει μέσα κι ἀρπάζει στά χέρια τῆς

μιά μικρή βαλίτσα. Ἔστερα, ξαναβγαίνει καί λέει στή Βάτ, πού μόλις ξαναγύρισε ἀπό τή σπηλιά τοῦ Ταρζάν καί τριγυρίζει ἔξω ἀπ’ τή σκηνή.

– Ταρζάν, Ταρζάν! Πάμε στόν Ταρζάν.

Ἡ Βάτ ζηλεύει καί μισεῖ τή Ζάιλα.

Προχωρεῖ λοιπόν πρόθυμα γιά νά φέρει τή λευκή στή σπηλιά τοῦ ἀφέντη τῆς.

Ἡ Λούση τήν ἀκολουθεῖ.

Σέ λίγο, χάνονται κι οἱ δύο στό μισοσκόταδο τῆς αὐγῆς.

ΤΡΑΓΙΚΗ ΝΥΧΤΑ

Ὁ Μπόρ κι ὁ Ντάρ σάν λυσοσασμένα θεριά παλεύουν καί χτυπιοῦνται μέ τά μαχαίρια τους.

Ἡ μαύρη, δεμένη κάτω, παρακολουθεῖ μ’ ἀγωνία τή μονομαχία τους.

Ξαφνικά, ἓνας παράξενος βρυχηθμός λιονταριοῦ ἀκούγετ’ ἔξω ἀπ’ τή σκηνή.

Οἱ δύο μονομάχοι μένουν κόκαλο.

Κοιτάζουν ἀπ’ τό ἄνοιγμα τῆς σκηνῆς. Βλέπουν τό ἴδιο λιοντά-

ρι νά τριγυρίζει πάλι στόν καταυλισμό τους. Μόνο ή φωνή του είναι αλλιώτικη.

- Τό ξωτικό, ψιθυρίζει ο Ντάρ.

Κι οι δυο μαζί πετιούνται έξω. Καί τρελοί από τρόμο, τό βάζουν στά πόδια νά σωθοῦν.

Τό lionτάρι προχωρεῖ τώρα ἀργά καί μπαίνει στή σκηνή.

Ἡ Ζάιλα τό βλέπει καί στριγγλίζει μέ ἀπόγνωση. Ἐκεῖνο τότε σηκώνεται ὀρθό. Μέ τά μπροστινά πόδια τραβάει καί βγάζει τό τομάρι του.

- Ἐσὺ εἶσαι ἡ Ζάιλα; τὴ ρωτᾷε τό lionτάρι.

- Ναί, ἀποκρίνεται ἡ νέα σάν χαμένη.

Ἐχει σχεδόν ξημερώσει κι ὁ Πόκο βλέπει καλά.

Γιὰ νά βεβαιωθεί ὁμως ἀκόμα καλύτερα, τὴν ξαναρωτᾷ:

- Εἶσαι μαύρη;

- Ναί, τ' ἀποκρίνεται πάλι ἐκείνη.

- Τότε, ἐσὺ θά εἶσαι, συμπεραίνει τό θεριό.

Λύνει ἀμέσως τό σχοινί πού ἔχουν δέσει τά πόδια της.

Τὴ βοηθάει, μουδιασμένη καθώς εἶναι, νά σηκωθεί. Ὑστερα τῆς λέει:

- Τρέξε, τώρα, στή σπηλιά τοῦ Ταρζάν. Ἄν σέ ρωτήσῃ ποιός σ' ἔσωσε, νά τοῦ πείς: Ὁ γενναῖος κι ἀτρόμητος Πόκο!

Ἔτσι, τελειώνοντας τά λόγια του, παίρνει στά χέρια τὴ λεοντὴ καί φεύγει. Ἀκολουθεῖ κι αὐτός

τὴν ἴδια κατεύθυνση πού πρὶν λίγο εἶχαν πάρει οἱ δυο πανικόβλητοι λευκοὶ κυνηγοί.

Ἀμέσως μετὰ ἀπ' αὐτόν, φεύγει κι ἡ Ζάιλα. Αὐτὴ, ὁμως, παίρνει ἀντίθετο δρόμο... Τρέχει μέ λαχτάρα γιὰ τὴ σπηλιά τοῦ ἀγαπημένου της Ταρζάν. Δέν ἔχει προχωρήσει ὁμως οὔτε χίλια βήματα καί ξαφνικά, βγάζει μιὰ σπαραχτικὴ φωνή.

- Ἄασα!

Τὴν ἴδια στιγμή, στὴν ἀλλή ἄκρη τῆς χαράδρας, ἐκεῖ πού βρίσκεται τώρα καί προχωρεῖ ὁ Πόκο, κάτι κωμικοτραγικὸ γίνεται.

Ὁ Μπόρ καί ὁ Ντάρ, κρυμμένοι σέ μιὰ κουφάλα δέντρου, βλέπουν κατάπληκτοι νά περνᾷ μπροστά τους ὁ Πόκο. Στά χέρια του κρατᾷε τό τομάρι τοῦ lionταριοῦ.

- Πόκο, τοῦ φωνάζουν. Σκότωσες τό lionτάρι;

- Ναί, τοὺς ἀποκρίνεται.

Καί δείχνοντάς τους τὴ λεοντὴ, προσθέτει:

- Δέ βλέπετε ἐδῶ!

Κατάπληκτοι οἱ δυο κυνηγοὶ βγαίνουν ἀπ' τὴν κρυψώνα τους καί τὸν πλησιάζουν.

Πιάνουν τό τομάρι καί βλέπουν πὼς εἶναι ξερό. Τό μυαλό τους ἀρχίζει νά φωτίζεται.

Ὁ Ντάρ τὸν ρωτᾷ:

- Φόρεσες αὐτὸ τό τομάρι κι ἤρθες στή σκηνὴ νά μᾶς τρομάξεις;

– Χά, χά, χά, γελάει ο Πόκο. Δέ σās ηξερα γιά πόσο φοβι-
ταιάρηδες.

Δέν πρόφτασε όμως, ό άμοι-
ρος, νά τελειώσει τά λόγια του.

‘Ο Μπόρ, λυσώντας γιά τό
ρεζιλίκι πού ‘παθε, έχει καρφώ-
σει τό μαχαίρι του στήν καρδιά
του δυστυχισμένου μαύρου.

‘Ο Πόκο σωριάζεται χάμω
σπαράζοντας.

Σέ λίγες στιγμές, μένει άκίνη-
τος, νεκρός.

‘Αμέσως ό Μπόρ γυρίζει.
Καρφώνει τώρα τό αιματοβαμ-
μένο μαχαίρι του καί στά στήθια
του Ντάρ.

Κι εκείνος, μουγκρίζοντας,
σωριάζεται χάμω... Σπαρταράει
γιά λίγο καί ξεψυχάει.

‘Ο Μπόρ κοιτάζει τό πτώμα
του καί συλλογιέται:

– Τώρα, όλα τά θεριά τής
ζούγκλας είναι δικά μου...

‘Ας ξαναγυρίσουμε πάλι στή
σπηλιά του Νταρζάν.

Ξαπλωμένος στά ξερά χορτά-
ρια του, ψήνεται άκόμα στόν
πυρετό. ‘Υποφέρει τρομερά.

Νά όμως... ‘Εξω άπ’ τή σκηνή
του, άκούει ξαφνικά βήματα...

Κι άμέσως, ξαναμπάνει χα-
ρούμενη όμως, τώρα, ή Βάτ.

‘Ο Νταρζάν καταλαβαίνει πώς
πίσω της έρχεται ή μαύρη.

– Ζάιλα, τής φωνάζει.

Ξαφνιάζεται όμως καί μένει μέ
γουρλωμένα μάτια.

‘Αντί γιά τή μαύρη, βλέπει νά

Βλέπει νά μπαίνει στή σκηνή μιά πανώ-
ρια, λευκή γυναίκα.

Μπαίνει στή σπηλιά του μιά
όμορφη λευκή γυναίκα.

Πλησιάζει τόν κατάκοιτο βασι-
λιά τής Ζούγκλας. Μέ φωνή πού
τρέμει από συγκίνηση, του λέει:

– Μέ λένε Λούση... Είχα
άκούσει γιά σένα καί σέ θαύμα-
ζα, χωρίς νά σέ γνωρίζω. ‘Από
μιά μαύρη έμαθα πώς είσαι
άρρωστος καί κινδυνεύεις...
‘Ηρθα νά σέ βοηθήσω.

– Που είναι ή Ζάιλα; ρωτάει μέ
άγνια ό Νταρζάν.

Ψύχραιμα ή λευκή τ’ άποκρι-
νεται.

– ‘Ετυχε νά περάσει άπ’ τόν
καταυλισμό μας. Οί δυό κυνηγοί,
ό Μπόρ καί ό Ντάρ, ξετρελάθη-
καν μαζί της. Τής χάρισαν

φορέματα και φανταχτερά στολίδια... Κι ή μαύρη ξεμουαλιστηκε μ' αυτά και σέ ξέχασε...

- ΄Εμεινε μαζί τους;

- Ναί...

΄Ενα μουγκρητό ζήλιας μά και μίσους βγαίνει απ' τ'α φλογισμένα στήθια του Ταρζάν.

΄Η Λούση συμπληρώνει τώρα:

- Δέν πειράζει, όμως... ΄Αφού ήρθα εγώ, τ'ό ίδιο είναι...

΄Ανοίγει άμέσως τ'ό βαλιτσάκι της. Είναι γεμάτο φάρμακα κι έργαλειά ιατρικά.

Πλένει τήν πληγή πού του άνοιξε ή σφαίρα στόν ώμο. Του βάζει πάνω γιατρικά. Τή δένει μέ λευκές καθαρές γάζες. Του κάνει ένέσεις στά μπράτσα. Του δίνει νά πιει μερικά χαπάκια...

Μέχρι τ'ό βράδυ, ό Ταρζάν άρχίζει νά παίρνει τ'ό καλύτερο.

΄Υστερα άπό τρεις μέρες, είναι πιά έντελώς καλά. Και σηκώνεται.

- Σ' εύχαριστώ, Λούση, λέει στή λευκή. Χωρίς έσένα θά είχα πεθάνει. Σου χρωστάω τή ζωή μου...

΄Η λευκή τόν κοιτάζει στά μάτια.

- ΄Ό,τι έκανα γιά σένα, τ'ό κανα γιατί θέλω νά ζήσω μαζί σου.

- ΄Αγαπώ τή Ζάιλα, τής λέει ό Ταρζάν. ΄Αν όμως αυτά πού μου λές είναι άλήθεια, θά τή μισήσω... Μά πρ'ότ' άπ' όλα, πρέπει νά πάμε νά τή βρούμε...

Η ΛΟΥΣΗ ΕΞΑΦΑΝΙΖΕΤΑΙ

- Νομίζω, καλέ μου Ταρζάν, πώς δέν άξιζει τόν κόπο νά χάνουμε τόν καιρό μας γι' αυτή τή γυναίκα, του λέει.

- Πρέπει νά τή βρούμε. Μόνο έτσι θά πιστέψω στά λόγια σου.

Κι οι δύο μαζί ξεκινούν γιά τή βαθιά χαράδρα πού βρίσκεται ό καταυλισμός.

΄Ο Ταρζάν παίρνει τ'ό μαχαίρι του κι ή Λούση τ'ό όπλο της.

΄Εχει άρχίσει νά σουρουπώνει. Κι όταν πλησιάζουν νά φτάσουν, είναι πιά νύχτα.

Ξαφνικά, γυναικειές σπαραχτικές φωνές φτάνουν ως τ'αυτιά τους.

΄Ο Ταρζάν ή Λούση άναγνωρίζουν άμέσως τή φωνή τής μαύρης.

- Ζάιλα! φωνάζει μέ λαχτάρα, ό άρχοντας τής Ζούγκλας.

Καί τρέχει πρ'ός τ'ό μέρος π'άκούει τή φωνή.

΄Η λευκή τόν άκολουθει, τρέχοντας κι αυτή.

Σέ μία στιγμή, ό Ταρζάν διακρίνει μπροστά του πολλά κομμένα κλαδιά δέντρων.

΄Υποψιάζεται κάποια παγίδα και καταφέρνει νά σταματήσει στόν τόπο.

΄Η Λούση, όμως, πού έρχεται άπό πίσω του τρέχοντας, τόν φτάνει και τόν ξεπερνά.

΄Ο Ταρζάν άπλώνει τ'ό χέρι του και τήν άρπάζει.

Τήν ίδια στιγμή, ή λευκή έχει

πατήσει στο κενό και τὰ πόδια της βουλιάζουν στήν παγίδα.

‘Ο νέος, μέ τήν αφάνταστη δύναμη πού έχει, τήν τραβάει και τή σέρνει έξω.

Οί σπαραχτικές φωνές τής μαύρης άκούγονται τώρα κάτω άπ’ τὰ πόδια τους.

‘Η άμοιρη Ζάιλα βρίσκεται αιχμάλωτη μέσα σ’ αυτό τό λάκκο. ‘Εκεί είχε πέσει όταν, φεύγοντας άπ’ τόν καταυλισμό, έτρεχε νά φτάσει στή σπηλιά του άγαπημένου της.

Τρεις μέρες και τρεις νύχτες έχει νά φάει και νά πιει νερό.

‘Ο Ταρζάν κόβει μέ τό μαχαίρι του ένα μεγάλο κλαδί δέντρου. Τό κατεβάζει μέσα στήν παγίδα

και φωνάζει στή μαύρη.

– Ζάιλα, πιάσου άπ’ τό κλαδί γερά... ‘Εγώ θά σε τραβήξω επάνω.

‘Η νέα πιάνεται άπ’ αυτό. ‘Ο Ταρζάν τραβάει μέ δύναμη και τήν άνεβάζει.

Μά σάν είναι έτοιμη νά πατήσει τὰ πόδια της στό στέρεο χώμα, ένας πυροβολισμός άκούγεται.

‘Η Ζάιλα βγάζει μιά πονεμένη φωνή. Παραπατώντας τό κλαδί πού κρατάει, σωριάζεται πάλι στό βάθος τής παγίδας.

Χωρίς καθόλου νά σκεφτεί ό Ταρζάν, άκουμπάει τό κλαδί του στό δάπεδο τής παγίδας. “Υστερα, τό άγκαλιάζει και γλι-

‘Ο Ταρζάν απλώνει τό χέρι του και τήν άρπάζει.

στρώντας σαν πίθηκος κατεβαίνει κάτω.

Βρίσκει τή Ζάιλα σχεδόν αναισθητή. Μιά πληγή σφαιράς βλέπει στο γυμνό στήθος της. Τό αίμα τρέχει ποτάμι άπ' αυτήν.

- Λούση!.. Λούση!.. φωνάζει ό Ταρζάν όσο πιό δυνατά μπορεί.

Καί στά γύρω βουνά νά βρισκόταν κανείς, θά μπορούσε νά τόν άκούσει.

Όμως, ή λευκή καμιά άπόκριση δέ δίνει στά καλέσματα του.

Ή Λούση γίνηκε άφαντη.

Ό Ταρζάν δέν είχε καμιά άμφιβολία πώς εκείνη πυροβόλησε. Θέλησε νά σκοτώσει τήν άντίζηλό της. Ύστερα, έφυγε, τρέμοντας τήν έκδίκησή του.

Μά καιρό γιά χάσιμο δέν έχει.

Ή Ζάιλα είναι έτοιμοθάνατη.

Σηκώνεται όρθός, άνοίγει τό στόμα του και βγάζει τήν τρομερή έκείνη κραυγή του:

- Άόοο!... Άσαόοο!...

Καλεϊ τά πιστά του θεριά νά τόν βοηθήσουν.

Πρώτος φτάνει ό άγαπημένος του Σόμ, ό γιγαντώσωμος έλέφαντας.

Σκύβει πάνω άπ' τήν παγίδα και κατεβάζει όσο μπορεί τήν προβοσκίδα του.

Ό Ταρζάν σηκώνει τά χέρια του μά δέν μπορεί νά τή φτάσει.

Ή παγίδα είναι πολύ βαθιά.

Νά, όμως, πού σέ λίγο φτάνουν δυό πύθωνες. Είναι έκείνοι πού ό Ταρζάν λευτέρωσε άπό

Άνοίγει τό στόμα και βγάζει τήν τρομερή του κραυγή.

τήν κλούβα στόν καταυλισμό τών κυνηγών.

Σκύβουν κι οι δυό τά κεφάλια τους και κοιτάζουν κάτω.

Ύστερα, τό ένα φίδι δαγκώνει γερά τήν ουρά τ' άλλουνοϋ.

Έτσι, τό πρώτο αφήνεται νά κρεμαστεϊ κάτω στήν παγίδα.

Ένώ τό άλλο, μέ τήν άκρη τής ουράς του, τυλιγεται στόν κορμό κάποιου κοντινού δέντρου.

Ό Ταρζάν άγκαλιάζει και σηκώνει μέ τ' άριστερό του χέρι τή Ζάιλα. Ύστερα, μέ τή βοήθεια τών ποδιών του και τρυ δεξιού του χεριού, άρχίζει νά σκαρφαλώνει στόν κορμό του κρεμασμένου πρώτου φιδιού.

Ωσου, σέ λίγο, και μέ μεγάλη άγωνία, καταφέρνει νά φτάσει έπάνω και νά βγει έξω.

Τό δεύτερο φίδι τραβάει τότε τό άλλο έξω.

Μά τό άμοιρο μένει άκίνητο. Είναι νεκρό. Τό βάρος τών δυό ανθρώπων πού κρεμάστηκαν άπ' αυτό και πρό παντός τό σφίξιμο άπ' τά πόδια του Ταρζάν

σέ κάθε έλξη πού έκανε για νά σκαρφαλώσει, τό είχαν σκοτώσει.

"Ένα δάκρυ κυλάει άπ' τά μάτια του Ταρζάν.

Λίγο πιό πέρα βρίσκεται μία μικρή πηγή. Τρέχει, παίρνει μέ τίς χουφτες του λίγο νερό. Δίνει στή Ζάιλα νά πιεί.

"Υστερα, κάτι λέει σέ μία παράξενη γλώσσα στόν έλέφαντα.

"Εκείνος άγκαλιάζει άμέσως μέ τήν προβοσκίδα του τή μαύρη. Τή σηκώνει προσεχτικά και τήν άποθέτει στή ράχη του.

Τήν ίδια στιγμή κι ο Ταρζάν, μ' ένα πήδημα, βρίσκεται επάνω. Παίρνει στά χέρια του τή μαύρη

και κάτι πάλι φωνάζει στόν έλέφαντα.

"Ο Σόμ ξεκινάει άμέσως και τρέχοντας άρχίζει νά προχωρεί. Στό πέραςμά του σπάζει και τσαλαπατάει τά μικρά δέντρα πού βρίσκονται μπροστά.

Στό δρόμο, ή Ζάιλα άνοίγει τά μάτια της.

- Ταρζάν, θά πεθάνω, του ψιθυρίζει.

- "Όχι. Δέ θά πεθάνεις, της λέει. Σέ λίγο, ο Σόμ θά μάς φέρει στό χωριό σας. Θά σέ παραδώσω στούς δικούς σου. Κι αύτοί, μέ τά βότανά τους, θά σέ κάνουν καλά. Πές μου, όμως, πώς βρέθηκες στήν παγίδα.

"Ο Σάμ σκύβει πάνω άπ' τήν παγίδα και κατεβάζει τήν προβοσκίδα του.

- Ένας μαύρος μέ μεγάλο κεφάλι. Φορούσε τομάρι λιονταριού. Ο γενναίος και άτρόμητος Πόκο. Μπήκε στη σκηνή. Έγώ ήμουν δεμένη. Οί λευκοί κυνηγοί χτυπούνταν μέ τά μαχαίρια τους. "Οποιοσ σκοτώνε τόν άλλο θά μ' έκανε γυναίκα του. Οί κυνηγοί τρόμαξαν μέ τό λιοντάρι. Μέ παράτησαν κι έφυγαν. Τό ψεύτικο λιοντάρι μ' έλυσε. Έτρεξα τότε νά φτάσω στη σπηλιά σου. Στο δρόμο μου βρέθηκε ή παγίδα. Έπεσα.

- Είναι αλήθεια πώς οί λευκοί κυνηγοί σου χάρισαν φορέματα και στολίδια;

- Όχι. Η λευκή γυναίκα μου τά 'δωσε γιατί τής έσωσα τη ζωή. Φεύγοντας, όμως, τά παράτησα στη σκηνή.

Ο Ταρζάν συλλογιέται τώρα.

- Ψέματα λοιπόν είναι όσα μου είπε ή Λούση. Ήθελε νά μέ κάνει νά μισήσω τη Ζάιλα.

Στό μεταξύ, πλησιάζουν στό χωριό τής μαύρης. Ο Ταρζάν κάτι λέει στον Σόμ. Εκείνος σταματάει. Φέρνει πάλι την προβοσκίδα του και άγκαλιάζει τη Ζάιλα.

Ο άρχοντας τής Ζούγκλας πηδάει κάτω. Και στην ίδια παράξενη διάλεκτο, λέει στον έλέφαντα:

- Πήγαινε τη γρήγορα στό σπίτι του πατέρα της.

Και του δείχνει μιά μεγάλη

χορταρένια καλύβα πού στό σκοτάδι τής νύχτας ξεχώριζε άπ' τίς άλλες του χωριού τών ιθαγενών.

ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΩΝ

Μόνος τώρα ο Ταρζάν παίρνει τό δρόμο του γυρισμού γιά τη σπηλιά του.

Πεινάει όμως φοβερά. Κάτι πρέπει νά κυνηγήσει γιά νά φάει.

Νύχτα όμως καθώς είναι δέν μπορεί νά βρει τίποτα.

Έτσι, ψάχνοντας έδώ κι εκεί, ξημερώνεται.

Δέν έχει καταφέρει νά χτυπήσει ούτε ένα ζαρκαδί.

Παίρνει στά χέρια του τη μαύρη και φωνάζει κάτι στον έλέφαντα.

Κι όταν ο ήλιος ξεπροβάλλει χρυσίζοντας τις ψηλές κορφές των γιγαντόσωμων δέντρων, ο Ταρζάν βρίσκεται σπὴν ὄχθη μιᾶς μεγάλης λίμνης.

– Θὰ πιάσω κανένα μικρό κροκόδειλο, συλλογιέται. Τό κρέας του εἶναι πιό νόστιμο ἀπ’ τοῦ ζαρκαδιοῦ.

Μά τὴν ἴδια στιγμή, σπαραχτικές γυναικεῖες φωνές ἀκούει λίγο πιό πέρα.

Γυρίζοντας ἀμέσως βλέπει μέσα στή λίμνη τὴ Λούση. Τρεῖς τεράστιοι κροκόδειλοι ἔχουν ἀνοίξει τὰ στόματά τους νά τὴν καταβροχθίσουν.

Ἡ λευκὴ βρίσκεται μέχρι τὴ μέση στό νερό. Μὲ σηκωμένο τό ὄπλο της σάν ραβδί, τοὺς χτυπάει στά κεφάλια... Παλεύει ἀπεγνωσμένα νά τοὺς ξεφύγει.

Ὁ Ταρζάν τὴν κοιτάζει καί στέκεται γιὰ λίγο ἀναποφάσιτος.

Ἄν ἀφήσει τοὺς κροκόδειλους νά σπαραξοῦν τὴ γυναῖκα αὐτὴ, ἡ ψυχὴ του θὰ νιώσει τὴ γλύκα πού νιώθει κι ἡ γλώσσα του σάν τρώει ζαχαροκάλαμο.

Μά ἡ λευκὴ πού κινδυνεύει, τοῦ ἔχει σώσει τὴ ζωὴ.

Τί σημασία ἔχει ἂν τοῦ ἔκανε τόσα ἄλλα κακά. Κι ἂν ἀκόμα πυροβόλησε νά σκοτώσει τὴν ἀγαπημένη του Ζάιλα.

Ὁ Ταρζάν εἶναι ἄντρας. Κι ὅταν ἕνας ἄντρας βλέπει μιὰ γυναῖκα νά κινδυνεύει, δὲ λογα-

ριάζει παρά μόνο πῶς νά τὴ σώσει.

Χωρὶς νά χάσει στιγμή, τρέχει καί φτάνει κοντά στό σημεῖο πού οἱ κροκόδειλοι ἀπειλοῦν τὴ Λούση.

Τὰ κλαδιά ἑνὸς δέντρου πού βρίσκεται σπὴν ὄχθη, φτάνουν ὡς μέσα, βαθιὰ στό νερό.

Ὁ Ταρζάν σκαρφαλώνει σ’ αὐτό. Πατώντας ὑστερα ἀπὸ κλαδί σὲ κλαδί, φτάνει πάνω ἀκριβῶς ἀπ’ τοὺς κροκόδειλους.

Σφίγγει τώρα μὲ λύσσα τό μαχαίρι του.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, τό πιό μεγάλο ἀπ’ τὰ τρία τέρατα ἔχει ἀνοίξει τό τεράστιο στόμα του. Λίγο ἀκόμα καί θὰ κλείσει μέσα σ’ αὐτό τὴ λευκὴ γυναῖκα.

Κι ἕνα δευτερόλεπτο καθυστέρηση, θὰ ἔφερνε σίγουρα τό ἀνεπανόρθωτο.

Ὁ Ταρζάν, ἀπ’ τὴν ψηλὴ θέση πού βρίσκεται, κάνει μιὰ τρομερὴ βουτιά.

Σάν κεραυνὸς πέφτει στό νερό. Μὲ τό μαχαίρι του χτυπάει στό κεφάλι τὸν κροκόδειλο. Μιά ἀπ’ αὐτές τὶς μαχαριές πετυχαίνει τό στόχο πού ζητάει.

Καί ἡ ἀστραφτερὴ του λάμα χάνεται μέχρι τὴ λαβὴ της μέσα στό μάτι τοῦ θηρίου.

Ὁ κροκόδειλος βγάζει μιὰ λεπτὴ στριγγιὰ. Κι ἀμέσως σπαρατάρει, κάνοντας τὰ νερά

τῆς λίμνης ν' ἀφρίζουν.

Ὁ Ταρζάν τὸν ἀφήνει καί μέ τὴν ἴδια ὀρμή ρίχνεται καὶ χτυπάει τὸ δεῦτερο θηρίο.

Τὸ ἴδιο κι ἐκεῖνο, χτυπιέται καὶ σπαράζει.

Τὸ μαχαίρι, μπαίνοντας ἀπ' τ' ἄνοιγμα τοῦ ματιοῦ του, φτάνει στὸν ἐγκέφαλο.

Εἶναι τὸ μοναδικὸ χτύπημα ποῦ μπορεῖ νὰ καταβάλει ἀμέσως καὶ τὸν πιό τρομερὸ κροκόδειλο. Εἶναι ὁμως δύσκολο πολὺ. Χρειάζεται ὄχι μόνο δύναμη καὶ ψυχραιμία. Μά καὶ τόλμη, ποῦ νὰ φτάνει τὴν τρέλα.

Ἔτσι, τελειώνοντας καί μέ τὸ δεῦτερο κροκόδειλο, ὁ Ταρζάν προχωρεῖ κολυμπώντας νὰ φτά-

σει τὸν τελευταῖο.

Μά τῆ στιγμῇ ποῦ σηκώνει τὸ μαχαίρι του γιὰ νὰ τὸν χτυπήσει, κάτι τραγικὸ γίνεται.

Μέ μιὰ γρήγορη κίνηση, τὸ θηρίο καταφέρνει ν' ἀρπάξει μέσα στὶς τεράστιες μασέλες του τὸν Ταρζάν.

Ὁ βασιλιάς τῆς Ζούγκλας οὐρλιάζει ἀπ' τοὺς φριχτούς πόνους.

Τώρα ὁ κροκόδειλος προχωρεῖ κατὰ τὴν ὄχθη.

Ἐκεῖ, στῆ στεριά, θά βγεῖ γιὰ νὰ καταβροχθίσει μέ τὴν ἡσυχία του τὸ θῦμα.

Τὸ τέρας ἔχει ἀρπάξει τὸν Ταρζάν ἀπ' τῆ μέση τοῦ κορμιοῦ του. Ἀπ' τῆ μιὰ μεριά ἐξέχουν

Πατώντας ἀπὸ κλαδί σὲ κλαδί, φτάνει πάνω ἀπ' τοὺς κροκόδειλους.

Ο Ταρζάν ρίχνεται και χτυπάει το δεύτερο θηρίο.

τά χέρια και τό κεφάλι του. Ἄπ' τήν ἄλλη, τά πόδια του.

Εὐτυχῶς, πού ὁ κροκόδειλος δέν τόν σφίγγει τόσο πού νά τόν σκοτώσει ἀμέσως. Ἴσως θέλει νά παίξει στήν ὄχθη λίγο μέ τό θύμα του. Ὅπως κάνει ἡ γάτα μέ τόν ποντικό.

Στό μεταξύ, ἡ Λούση ἔχει βγεῖ στήν ὄχθη. Παρακολουθεῖ σάν χαμένη τήν τραγωδία πού παίζεται μπρός στά μάτια της.

Ἄπ' τή μιά μεριά πονάει γιά τό τραγικό τέλος πού βρίσκεται ὁ σωτήρας της. Ἄπ' τήν ἄλλη, ὅμως, ἡ ψυχή της νιώθει μιά παράξενη ἠδονή. Ὁ ἄντρας αὐτός τώρα πού χαροπαλεύει μέσα στό στόμα τοῦ κροκόδει-

λου, τήν περιφρόνησε. Ἄς πεθάνει, λοιπόν!

Μά ἡ διεφθαρμένη λευκή δέν εἶναι γραφτό νά δοκιμάσει ὡς τό τέλος αὐτή τή χαρά.

Σέ μιά τελευταία ἀπεγνωσμένη προσπάθεια, ὁ Ταρζάν γυρίζει τό δεξί του χέρι πού κρατάει ἀκόμα σφιχτά τό μαχαίρι. Καί χωρίς νά βλέπει, ἀρχίζει νά χτυπάει τό κεφάλι τοῦ θηριοῦ. Ἐνα ἄπ' τά λυσσασμένα αὐτά χτυπήματα, βρίσκεται τό μάτι του.

Ὁ κροκόδειλος ἀνοίγει τότε διάπλατα τίς τεράστιες μασέλες του. Ἀρχίζει νά χτυπιέται καί νά σπαράζει σάν τούς ἄλλους δύο, πρῖν.

Ὁ βασιλιάς τῆς Ζούγκλας

είναι τώρα ζωντανός και λεύτερος. Μά τό μισόγυμνο κορμί του είναι καταματωμένο άπ' τά δόντια του θηριού.

Σέ λίγα δευτερόλεπτα φτάνει στην όχθη και πατάει στη σίγουρη στεριά.

Σάν από ένστικτο γυρίζει και κοιτάει στη λίμνη. 'Ο κροκόδειλος σπαράζει άκόμα. Οί άλλοι δυό, νεκροί πιά, έχουν βουλιάξει κάτω.

'Ο Ταρζάν προχωρεί τώρα στη Λούση.

Μά τήν ίδια στιγμή, κάποιον παράξενο θόρυβο άκούει στό βάθος άριστερά.

Κοιτάζει σάν ξαφνιασμένος. 'Η πικνή βλάστηση τόν έμποδίζει νά διακρίνει...

– Κάποιο άγριμι θά 'ναι, συλλογιέται.

Και πλησιάζει τή λευκή.

– Κακιά γυναίκα, τής λέει. Κινδύνεψα τή ζωή μου γιά νά σώσω τή δική σου... Τώρα, δέ σου χρωστάω τίποτα. Φύγε γρήγορα και ποτέ νά μή σέ ξαναδούν τά μάτια μου.

'Εκείνη πέφτει στά πόδια του και μέ δάκρυα τόν παρακαλει:

– Συγχώρεσέ με, Ταρζάν... Γιά ό,τι κακό έκανα, δέ φταίω εγώ. 'Η αγάπη πού 'νιωσα γιά σένα μόλις σέ είδα, θόλωσε τό νού μου... Πάρε με στη σπηλιά σου... 'Αλλιώς, κάρφωσε τό μαχαίρι σου στην καρδιά μου. Μακριά σου, ή ζωή δέ θά 'χει πιά γιά

'Ο Ταρζάν γυρίζει τό δεξιό του χέρι πού κρατάει άκόμα τό μαχαίρι.

μένα καμιά χαρά.

'Ο άρχοντας τής Ζούγκλας τήν κοιτάζει γιά πολλή ώρα, βαθιά συλλογισμένος. "Υστερα, τής λέει, άγρια:

– Φύγε... Είσαι πολύ όμορφη και θά μέ κάνεις νά ξεχάσω τή γυναίκα πού αγαπώ... Φύγε, σέ σιχαίνομαι!..

Κι άφηνοντάς την προχωρεί νά γυρίσει στη σπηλιά του.

'Η Λούση δέχεται γιά δεύτερη φορά τή θανάσιμη αύτή προσβολή.

Μέ μάτια πού πετούν άστραπές όργης και μίσους, παρακολουθεϊ τόν Ταρζάν πού φεύγει άργά.

Σε μία στιγμή, εκείνη σηκώνει τ' όπλο της καταπάνω του...

Οι πλάτες του είναι καταματωμένες απ' τ' ά δόντια του κροκόδειλου.

Σε μία στιγμή, σηκώνει τ' όπλο της... Γυρίζει την κάνη προς αυτόν... Σκοπεύει...

Ξαφνικά, ένας πυροβολισμός ακούγεται. Κάποιο πονεμένο βογκητό ακολουθεί. Και σχεδόν άμέσως, ό γδοϋπος ενός κορμιού πού σωριάζεται κάτω.

ΣΤΗ ΣΠΗΛΙΑ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ

Μία όλόκληρη βδομάδα έχει περάσει από τότε.

Οι πληγές στό κορμί του Ταρζάν απ' τ' ά δόντια του κροκόδειλου έχουν πιά γιατρευτεί.

Είναι νύχτα σεληνοφώτιστη απόψε. Ό Ταρζάν κάθεται έξω απ' τή σπηλιά του. Χαιδεύει τή Βάτ καί κουβεντιάζει μαζί της.

Φαίνεται μελαγχολικός. Κάθε τόσο άναστενάζει.

- Καλή μου Βάτ, λέει στήν τετραπέρατη μαιμουδίτσα, μόνον έσύ κι έγώ δέ θά χωρίσουμε ποτέ.

Ξαφνικά, γρήγορες ανθρώπινες πατημασιές ακούγονται νά πλησιάζουν.

Ό Βάτ άφουγκράζεται γιά λίγο ξαφνιασμένη. "Υστερα, μουγκρίζει μέ θυμό καί στενωχώρα.

Ό Ταρζάν σηκώνεται όρθός. Σφίγγει τή λαβή του μαχαιριού του καί περιμένει.

Δέν περνοϋν λίγες στιγμές. Ένα άόρατο χέρι παραμερίζει μερικά άνθισμένα κλαδιά.

Άπ' τό άνοιγμά τους παρουσιάζεται όμορφη, όπως πάντα, καί χαρούμενη, ή μαύρη κόρη τής Ζούγκλας.

- Ταρζάν, δέν πέθανα, του λέει χαμογελώντας.

- Ζάιλα, φωνάζει εκείνος μέ λαχτάρα.

Καί τή σφίγγει στήν άγκαλιά του.

.....
Τά χαράματα τής άλλης μέρας, ή Ζάιλα ρωτάει τόν άγαπημένο της:

- Πές μου, Ταρζάν, τί γίνηκε ή

λευκή γυναίκα πού θέλησε να με σκοτώσει;

Έκείνος τής έξηγει:

– Γυρίζοντας γιά τή σπηλιά μου, τή βρίσκω σέ μιά λίμνη. Είχε πέσει από ένα δέντρο τής όχθης π' άνέβηκε νά κόψει καρπούς. Τρείς κροκόδειλοι είναι έτοιμοι νά τήν κατασπαράξουν. Ή Λούση μου 'χε σώσει τή ζωή. Πέφτω στό νερό νά σώσω κι εγώ τή δική της. "Έναν ένα χτυπάω και σκοτώνω τούς κροκόδειλους. Λεύτερη ή λευκή, βγαίνει στήν όχθη και γλιτώνει άπ' τό θάνατο. Σέ λίγο βγαίνω κι εγώ. Μοϋ λέει τότε πώς θέλει νά γίνει γυναίκα μου. Νά τήν πάρω στή σπηλιά μου. Έγώ τήν αφήνω και φεύγω. Καθώς προχωρώ, άκούω πλάι μου έναν πυροβολισμό. Γυρίζω και βλέπω τή Λούση νά σωριάζεται κάτω νεκρή. "Ένας άπ' τούς λευκούς κυνηγούς ήταν κρυμμένος εκεί κοντά. Άκούει τά λόγια της και μέ τ' όπλο του ρίχνει και τή σκοτώνει. "Υστερα, τρέχοντας νά φύγει, παίρνει τό στενό μονοπάτι τής όχθης. Σέ μιά στιγμή, όμως, παραπατάει και πέφτει στό νερό.

«Δυό πεινασμένοι κροκόδειλοι παρουσιάζονται μπροστά του. Τόν άκούω νά μοϋ φωνάζει: «Σώσε με, κι εγώ σου 'ωσα τή ζωή. Πρόφτασα και τήν πυροβόλησα τή στιγμή πού θά σέ σκότωνε». Δέν καταλαβαίνω τί θέλει νά πει. Ή άγωνία του θανάτου ίσως νά σάλειψε τό λογικό του. Τρέχω πρός τό μέρος του γιά νά κάνω ό,τι μπορώ. Μέ δέν προφταίνω. Πριν φτάσω κοντά του, οι κροκόδειλοι τόν έχουν κομματιάσει ανάμεσα στίς τρομερές μασέλες τους.

– Κι ό άλλος λευκός κυνηγός; ρωτάει ή Ζάιλα.

– Κι αυτόν και τόν Πόκο, τούς βρήκα σκοτωμένους τήν άλλη μέρα. Κάποιος τούς είχε χτυπήσει μέ μαχαίρι στήν καρδιά.

Ή Ζάιλα δακρύζει.

– Τήν καημένη τή λευκή γυναίκα! Μοϋ 'χε χαρίσει τόσα όμορφα στολίδια!

Ό Ταρζάν κατσοφιιάζει:

– Μιά κόρη τής Ζούγκλας δε φοράει ποτέ τέτοια πράγματα. Άμα θέλεις νά γίνεις πιό όμορφη ακόμα, στολίσου μέ μυρωμένα άγριολούλουδα!

Τ Ε Λ Ο Σ

ΕΡΧΕΤΑΙ
Ο ΓΚΑΟΥΡ

Ο μελαψός
γίγαντας

Λίγα λόγια για τό τεύχος Νο 3 τῆς σειρᾶς ΓΚΑΟΥΡ – ΤΑΡΖΑΝ: Στήν περιπέτεια μέ τόν τίτλο «**Ο Πέτρινος Γιγαντας**», ἐμφανίζεται ὁ θρυλικός ΓΚΑΟΥΡ! Μήν τό χάσετε!

Σάν λυσσασμένο λιοντάρι, ὁ Γκαούρ πέφτει ἐπάνω τους.

Μιά ἀπό τίς εἰκόνες τοῦ τεύχους Νο 3

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ!!

Η ΜΑΧΗ ΤΩΝ ΠΛΑΝΗΤΩΝ

**Ή σειρά πού συναρπάζει μικρούς και μεγάλους
ἀπ' τήν τηλεόραση — κάθε 15 μέρες στά περίπτε-
ρα και στά βιβλιοπωλεία!**

ΕΚΔΟΤΙΚΕΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ
ΧΑΡ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΙ ΣΙΑ — Ο.Ε.
ΛΕΩΦ. ΚΗΦΙΣΟΥ 85 — ΑΙΓΑΛΕΩ
ΤΗΛ. 3471503 — 3455276